

De Postrijder verschijnt s'ondsdaags, s'ondsdaags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEGE, boekdrukker uitgever van dit blaad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet getrukt zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIË LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een half aandoel-eijs, 20 centemen.
De aankondigingen, per driekwiel, 15 centemen.
De reclamen, per driekwiel 25 centemen.

TONGEREN, DEN 16 FEBRUARIJ.

NIEUWJAARSGIFTEN AAN PIUS IX.

Wij zullen toekomstige week de lijst der Nieuwjaarsgiften sluiten. De personen die nog zouden verlangen er deel aan te nemen zijn verzocht ons hunne giften in den loop der week te doen toekomen. De laatste lijst zal toekomende zaterdag, 23 februarij, in den Postrijder verschijnen :

Bedrag der vorige lijsten,	fr. 2946,17
Een onbekende van Tongeren,	1,00
Een onbekende van Sluizen, die den zegen van den H. Vader vraagt,	2,50
Een onbekende van Tongeren,	1,50
Een onbekende van Kesselt,	5,00
Een onbekende van Sichen,	5,50
Totaal,	2961,67

Kiezingen.

Wij hebben in twee vorige nummers eenige aanmerkingen gemaakt op het nieuw stelsel van kiezingen dat onze regeerders in voege willen brengen. Hoe meer men dat ding onderzoekt, hoe ongerijpder men het vindt.

Laat ons heden, kameraad lezer, de zaak eens onder een ander oogpunt beschouwen.

Welk doel moet de wetgever hebben, bij het maken van eene kieswet? Alle Belgen zijn gelijk voor de wet : de grondwet zegt het ten minste en is dat schoon artikel der grondwet somtijds al maar half en half waar, dan moet men toch aannemen dat de wetgevende kamers in eer en geweten niets anders kunnen beoogen, dan wetten te maken die het kenmerk der onpartijdigheid dragen, wetten voor dewelke alle burgers gelijk zijn, wetten die niet voor den eenen een gunst, voor den anderen een strafvonnis zijn. Indien het waar is, zoo als de belgische Constitutie het zegt, dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet, dan mag er niet kunnen gezegd worden dat de nieuwe kieswet eene eenvoudige partijwet is, die den eenen voordeel, den anderen nadeel doet.

Wanneer men zich nu de moeite geeft van de ontworpen kieswet artikel per artikel na te gaan, dan vindt men dat dezelve geen ander doel heeft en geen anderen uitslag kan hebben dan den liberalen stelling te begunstigen en den katholieken dorpeling zoo veel mogelijk van zijn recht te berooven.

Vooreerst de kiezer der stad gaat stemmen in zijne woonplaats. In minder dan een kwartier heeft hij zich naar de kieszaal begeven ;

hij oefent zijn recht uit en hij keert terug naar zijne dagelijksche bezigheden zonder in het minste zijne belangen verwaarloosd te hebben. De kiezer van het dorp in tegendeel moet zich op reis begeven om zijn kiesrecht te kunnen uitoefenen; hij moet zich s' morgens vóór den dag op weg zetten ; hij moet somtijds tien uren wegs afleggen, en wanneer hij dan zijn stemrecht uitgeoefend heeft, dan moet hij langs denzelfden weg naar huis terugkeeren. Een gansche dag ten minste is verloren. Moet er na de kiezing eene balloteering plaats hebben, dan is het nog al veel erger. Ofwel de buitenkiezer kan geen deel aan de balloteering nemen, ofwel hij moet in de stad blijven logeeren en dan verliest hij nog eenen dag meer. Wanneer de kiezingen op deze manier afgehandeld worden, kan men dan zeggen dat er gelijkheid voor de wet bestaat tusschen den kiezer van stad en dorp?

Voegt daar bij dat in het nieuw kiesstelsel geene vergoeding aan den kiezer gegeven wordt voor zijne reis en verblijf kosten, dat hij zelfs geen middagmaal, geenen dronk hier trag aannemen, en wij vragen nog eens of daarin gelijkheid bestaat tusschen kiezers van dorp en stad?

Wij hebben er niets tegen dat men geene vergoeding aan de buitenkiezers geeft. Maar van het oogeblik dat men zegt dat elke kiezer op zijne eigene kosten zijn burgerlijk stemrecht moet uitoefenen, dan vraagt de rechtvaardigheid dat men aan den dorpbewooner geene kosten oplegde die men aan den stedeling spaart. Indien men dat stelsel wil ingaan dan moet men den dorpeling hetzelfde voordeel geven dat de stadsburger geniet, dan moet men de kiezers der dorpen in hunne gemeente laten kiezen, dan moet men in een woord het hollandsch kiesstelsel aannemen.

In Holland gebeuren de kiezingen voor de wetgevende kamers in elke gemeente. Na de stemming worden de stembussen van elk dorp naar de hoofdplaats gebracht door de leden van het gemeentebestuur. Wanneer alle stembussen in het hoofdbureau aangekomen zijn, wordt de stemopneming gedaan juist zooals zij in België plaats heeft, en wij hebben nooit gehoord dat iemand in Holland daarover geklaagd heeft. Geen hollandsche kiezer hoeft een centiem onkosten te doen om zijn stemrecht uit te oefenen en op die manier begrijpen wij dat men aan den kiezer verbiedt eene schadeoostelling aan te nemen.

Zoo men nu niet wil dat elke kiezer in zijne gemeente blijve, zou het dan ten minste niet redelijk zijn van hem in de hoofdplaats van zijn kanton te laten stemmen? Waarom eischt men dat de kiezers van Bilsen,

Mechelen, of Borgloon naar Tongeren komen? Die kiezers komen hier doen wat zij in hun eigen kanton konden verrichten. Bij voorbeeld, de kiezers van het kanton Borgloon komen van twee of drie uren ver om in Tongeren hunne stem te geven aan den kandidaat die hunne voorkeur heeft. Zij vergaderen zich in eene zaal van het stadhuis waar geene andere kiezers dan die van het kanton Borgloon toegelaten worden. Waarom zouden die kiezers zich niet in Borgloon zelfs kunnen vereenigen, waarom zou de geslotene en gezegde kiesbus van Borgloon niet kunnen naar Tongeren overgevoerd worden, zoo als zulks in Holland gebeurt?

Waarom? wij gaan het u zeggen. Omdat men den buitenkiezer eenen hoop reiskosten wil op het lijf jagen voor de welke men hem in het toekomstige geene schadeoostelling wil geven, en omdat men hooft hem alzoo te belletten zijn kiesrecht uit te oefenen! De heer, zeggen onze liberale henen, is goet om alle dagen nieuwe belastingen op te brengen, maar als het op kiezen aankomt dan kunnen wij het wel zonder hem doen.

In de kiezing die te Mechelen moet plaats hebben voor de benoeming van eenen volksvertegenwoordiger, in vervanging van M. Vandenbranden de Reeth, zullen de katholieke kiezers M. Eugène de Kerckhove als kandidaat voordragen.

Runderpest.

Ingevolge de overeenkomst gesloten tusschen het gouvernement en de husselsche stokers, heeft men verleden maandag de afsteking begonnen van het vee dat zich bevond in de stallen der zes stokers die de overeenkomst aangenomen hebben. Alle beesten zijn gezond bevonden.

Verleden dinsdag hebben zich gevallen van veepst vertoond bij twee arme melkverkoopers, die elk slechts eene koe hebben. Het gouvernement heeft voorgesteld de 51 koeijen van kleine landbouwers of melkverkoopers die binnen de stad Hasselt wonen, mits schadeoostelling te doen afsteken. Zoo zal men ten laatste de ziekte uitgeroeid hebben door het afmaken van het laatste beest.

Ofschoon men heden reeds het oogeblik van het einde der plaag kan voorzien, is het hoogst noodzakelijk dat de landbouwers der dorpen geene voorzorg verwaarlozen om den inval der ziekte te belletten. De kleinste onvoorzichtigheid kan de schrikkelijkste gevolgen hebben en men kan verzekerd zijn dat men

de runderpest op de dorpen niet zoo gemakkelijk zou meester worden als in Hasselt waar de ziekte beperkt was op eene enkele plaats, waar men bij middel van talrijke militairen de aangeaste stallen kon afzonderen, waar men in een woord alle noodige hulpmiddelen onder de hand had die op het platte land geheel en al ontbreken.

Ook moeten wij de heeren burgemeesters herinneren dat het ten hoogste noodig is dadelijk de overheid te verwittigen, indien zich een geval van veepst in hunne gemeente aanbood. De burgemeester die zulks zou verwaarloosen, zou eene dadelijke afstelling verdienen.

Het getal beesten dat tot heden in Hasselt afgestoken is beloopt omtrent 1500.

Optelling van het vee.

M. de Gouverneur van Limburg deelt aan de gemeentebesturen een koninklijk besluit mede volgens hetwelk de optelling van het vee in alle gemeentens der provincie zal moeten plaats hebben. Zichier de schikkingen van dit besluit :

Art. 1. In al de gemeenten der provincie Limburg, niet begrepen in het ministerieel besluit van 9 februarij 1866, moeten de inwoners, binnen de vier dagen volgende op de dagteeking van het tegenwoordig besluit, aan den burgemeester of aan zijnen gemachtigde, het getal runderbeesten verklaren dat zij bezitten als ook den tijd sedert wanneer zij elk dezer in hun bezit hebben.

Art. 2. Er zal, bij tusschenkomst van den burgemeester of zijnen gemachtigde, een inventaris worden gemaakt, geschikt om de identiteit van ieder der krachtens voorgaande artikel aangegevene runderbeesten te bevestigden.

Het vee zal daarenboven met een gloeiend ijzer gemerkt worden met een teeken door den burgemeester te bepalen.

Art. 3. De bezitters of houders van runderbeesten zijn gehouden, binnen den tijd van vier-entwintig uren, bij den burgemeester of zijnen gemachtigde, aangifte te doen van elke verandering die onder hun vee zich zal voordoen, 't zij door verkoop, 't zij door sterfte of overbrenging, 't zij bij elk nieuw inkomen door aankoop of anderszins, opdat daarvan inschrijving op den inventaris worde gemaakt.

Art. 4. Dezelfde bezitters of houders van runderbeesten zijn onderworpen, tusschen zonnep en ondergang, hun vee te laten tellen, te onderzoeken en te justificeeren.

De opneming in de stallen mag nogtans maar plaats hebben met de machtiging van den burgemeester of op bevel van den arrondissement-commissaris of den gouverneur der provincie.

Art. 5. Tot nadere beschikking en onverminderd

zijn, en den ongelukkigen geneesmiddelen en troost te brengen. Wel was zij, in die dagen van beproeving, de dochter van alle moeders en de zuster van alle bedroefden. Nadat de ziekte bad opgehouden te woeden, was het den pastoor zoo aangenaam, telkens te herhalen : dat, had Gods hand de plaag afgewend, men dit aan de geboden van Jeannette te danken bad.

De drie jaren spoedden ten einde. Ieder zag eiken morgen op den weg uit, om te zien of de drie reizigers nog niet kwamen opdagen

— Ik ben er zeker van, dat Pierre een prins geworden is, zegde meester Simon.

— Stil maar ! antwoordde vader André, ik zou durven wedden, dat Claude bijna schatrijk is.

Op een dag, in het midden van den zomer, zag men drie reizigers de eenige herberg van het dorp binnentreden. De eene was met rijtuig, de tweede te peerd, en de derde te voet aangekomen. De eerste werd gevolgd door een livrij-knecht ; de tweede droeg de uniform der afrikaansche jagers, met de epaulet en het kruis. De laatste zag er zeer armoedig uit, terwijl het duidelijk zichtbaar was, dat zijn gewaad reeds vele dienstjaren telde.

Men heeft het zeker wel geraden ; het waren Claude, Pierre en Jean.

De tijd van hunne aankomst had zich spoedig door het gansche dorp verspreid en de geheele bevolking liep te samen om hen te verwelkomen. Men kon het schoone rijtuig van Claude, en de heerlijke dracht van Pierre niet genoeg bewonderen. Wat Jean betreft, nadat men hem had gegroet, was er niemand meer, die acht op hem sloeg ; men zag het spoedig, dat zijne reis hem geen voordeel bad aangebracht.

Jeannette naderde, als eene kers zoo rood.

— De drie jaren zijn voorbijgesnel, zegde

Pierre, hier zijn wij alle drie weder terug. Jeannette, mijne kleine Jeannette, wij komen u uwe kleine belofte herinneren. Denkt gij er nog wel aan?

Jean sloeg schroomvallig de oogen op ; dan zag hij Jeannette eens aan, en dan weder de zilveren epaulet van Pierre, en hij loosde een diepen zucht.

— Alleen, — hernam zij — belooft mij, dat gij elkander zult lief hebben als broeders, en dat gij hem, dien ik kiezen zal, niet beijdjen zult.

— Goed ! zegde Pierre, zijnen knevel opstrijkende, ik belooft het voor hen en voor mij.

Daarna gebruikten zij gezamenlijk het middagmaal, en des avonds vormden de pastoor, Jeannette en hare vrienden eenen kring rondom de drie mededienaars, die het verhaal van hunne lotgevallen zouden beginnen.

Claude nam het eerst het woord.

« Toen ik het land verliet, zegde hij, had ik duizend kroonen in mijn reiszak. Een rijtuig, dat den grooten weg langs kwam, bracht mij in eene zeesaad, waar groote schepen allerlei koopwaren laadden en losten. Dat gezicht wakkerde de zucht tot den koophandel, die ik steeds had gevoeld, levendig bij mij aan. Ik zocht behendig iedere gelegenheid, om geld te winnen, en maakte daar steeds gebruik van. Na eenige maanden was mijn kapitaal verdubbeld ; na verloop van een jaar was het viermaal zoo groot. Mij alzoo in het bezit zijnde van eene aanzienlijke som, waagde ik eene zeer gewichtige onderneming. Zij slaagde volkomen en leverde mij belangrijke winsten. Mijn krediet rees met mijn geluk, en weldra werd mij een deel in een voorname handelshuis aangeboden, dat ik aannam. Wat zal ik u meer zeggen ? Mijn arbeid is gezegd geworden ; geene mijner ondernemingen is mislukt, en na drie jaren afzijn, ziet gij mij

terug in het bezit van een vermogen, dat velen in hun gansche leven niet konden verkrijgen. Moet ik hier nog bijvoegen, dat alles voor Jeannette is? Gij weet dat reeds. Meermalen is mij reeds een huwelijc met de dochter van een scheepsreeder of van een koopman voorgelagen, maar altijd heb ik geweigerd ; Claude en zijn vermogen behooren aan Jeannette. »

— Bravo, Claude ! riep vader André uit, — en zich tot meester Simon wendende, fluisterde hij hem zachtjes in het oor :

— Ik had het u wel gezegd, Claude zal haar krijgen.

— Ik, begon Pierre, toen Claude zijn verhaal had geëindigd, ontmoette op vijf mijlen afstands van het dorp enige soldaten die zich weder naar hun regiment, in Afrika, begaven. Gij weet, ik ben altijd een vechtersbaas geweest. Ik volgde de soldaten en werd bij hun leger aangenomen, zoodra ik den afrikaanschen grond betrad. Bij ieder gevecht was ik steeds vooraan ; het was mij, alsof Jeannette bij mij was en mij den vijand aanwees. Ik wilde ten koste van alles roem voor haar verwerven. Roem alleen scheen mij harer weerdig. Bij het eerste treffen ontving ik drie kogels in mijne kleedert en twee sabelhouwen over den arm ; maar mijn overste had tot mij gezegd : Gij zijt een dapper ! en ik gevoelde geen pijn meer. Bij het einde van een veldtocht was ik kwartiermeester en werd mijn naam bij bijzondere dazorde vermeld. De ijver, die mij bezieldde, deed mij gevoelen, dat ik voor den soldatenstand geboren was. Het is waar, Jeannette zweefde steeds voor mijn geest. Om kort te gaan, door strijd op strijd, door veldtocht op veldtocht, door hier sabelhouwen en daar gewerkogels uit te delen, heb ik het kruis en den officiers-rang verkregen. Het heeft mij slechts drie of vier wonden gekost, maar niet. Ik hoop het echter

HET ONGELUK

IS TOCH ERGENS GOED VOOR.

(EENE VERTELLING NAAR HET FRANSCH.)

(Vervolg en einde.)

Op het dorp achtergebleven, leefde Jeannette zoo als zij altijd bad geleefd : met het krieken van den dag stond zij op, vrolijk en zingende als een vink op haar nest, zich in de heldere beekjes beschouwende, overal bloemen plukende, om er hare kamer mede te versieren ; vriendelijk en goed jegens iedereen, maar vooral jegens de armen en de kleine kinderen, en ongedwongen weldoende, omdat haar karakter haar daartoe aanspoorde.

Het viel intusschen gemakkelijk op te merken, dat Jeannette niet meer zoo vrolijk was als voorheen. Men zou gezegd hebben dat eene geheime gedachte haar kwelde.

— Zij denkt aan Pierre, zegde meester Simon.

— Zij denkt aan Claude, zegde vader André.

Jeannette danste wat minder, en bad wat meer. — Als men haar opzocht, om eene wandeling te doen in het bosch, dan verraste men haar dikwijls in de kerk, geknielc voor het beeld der Moeder-Maagd, die zij vereerde, en wier altaar, door hare zorg, immer was versierd met de schoonste bloemen, welke het jaargetijde opleverde.

Er brak eene vreeselijke ziekte uit, die het tiende gedeelte der bevolking wegrukte. Zij diende om de goede hoedanigheden van Jeannette te doen uitkomen, zoo als het geluk had gestrekt, om de heerlijke eigenschappen van hare ziel en van hare jeugd te ontwikkelen. Het meisje vernemigvaldigde zich, om aan ieders legerstede te